

DEMÉNY PÉTER

Könyörgés

1

*Várjatok még, őszi rozsdák,
tegnap úgy villogott a vasam,
hasított a fénye!
Hová siettek vajon, s miért,
kinek nincs ideje kívárni, haljak meg
a vágy vidám tisztásán,
ne a kopár végeken?*

2

*Meghal az ember úgyis,
nő a fogában a lyuk, szívében
hirtelenedik a bánat,
szarusodik a feszültség,
ha szikrázik,
már subog a madár.*

3

*Félek tőled, megnevezni nem akarlak,
elfogadni sem, és ha jönnél,
számíts rá, hogy zárva találsz az ajtómat.*

4

*Miért hal meg az ember, hatalmas és
véghetetlen magasság, mondd, miért?
Bevallom, sok mindent nem értek,
de ezt nem értem a legjobban.
Ma még zöld a fű, virul az ég is,
csobog a köveken a nyár –
holnap már subogás, köd, hideg,
hűvösen szakít Élet kisasszony.*

5

*Tudom, megnyomorodunk mind,
ráreccsen a mész az ereinkre,
homály száll bénult agyunkra,
hályog a szemünkre,
szinkopásan szipákol a szív,
nyirkos a lélek,*

CSOBÁNKA ZSUZSA

Mudra

*A tölgy alatt félholdnyi sávbán száraz kövek,
pedig napok óta nem áll el az eső.
Meddig nyújtóznak hatalmas ágaikkal,
ha leszedtem róluk az összes termést?
Ha nincs több makk, ami szétfeszíthető,
csak a lépcsőre hullott sár, majd az aranypor,
amit talpamon hordok be az ágyba.
Telihold az aranyfüst nászéjszakája.*

*A küszöbön heverő zsebkendő nedves rongy,
mint alélt menyasszony másnapos ruhája.
Összegyűrt leveleket simít ki éjjel a Hold,
nappal szél emeli fel, és utoljára még az ágakra aggatja.
Tékozló fiú a szerelem, és úgy várom,
hogy hazatérjen vagy hazavigyen,
mint a legszebb felhő, aki nem tudja a célt,
csak érzi, dolga van a széllal.
És hozzá simul újra. És újra.*

Pécsi dűlő

*A fejében megkövesedett, kicsiny világok.
Felfelé haladva hamar kimelegedik.
A ködben kihordva a testet
hónapokra szakad meg a nap,
nem szabad megállni.
A vihar mélyén a kötömbnyi csönd.
Belefeledkezik, ha méri az éjszaka,
az elpattanó súlyok odafent, bolyongva.
Ködszurkáló fények az ablakok,
mindenhol halottak.
A szélre bizza:
terelje hazafelé az álmait.*